

Chủ nhật buồn

Chủ nhật buồn đôi tay trĩu ngàn hoa
 Về phòng trọ tìm mình như trùng xuống
 Đã biết rồi anh mãi không trở lại
 Tôi hát lời tình tự lẫn đau thương

Ngồi một mình tôi khóc nấc một mình
 Vẳng bên tai lời than hơi sương đọng
 Chủ nhật buồn nghe câu hát ầu ơ
 Chủ nhật buồn gọi Nhật hỡi, Nhật ơi !

Chủ nhật nào linh hồn tôi chết lặng
 Rảo bước chân về thăm đã muộn rồi
 Ngọn nến hồng niềm tin như thấp sáng
 Chờ người về tôi mở mắt đợi mong

Đừng âu lo, đừng ưu sầu bạn ạ !
 Lời người đời sẽ nhắc mãi tình ta
 Tôi trở về một sáng ngày chủ nhật
 Mây xám buồn che kín cả hồn hoa.

Lã Mạnh Hùng

Viết cho nhóm bằng hữu Petrus Ký (64-71) cùng nhau thương nhớ bạn hiền Đoàn Văn Nhật vĩnh biệt bụi trần ngày chủ nhật 1 tháng Tư, 2001.

Bức thư đầu Xuân

Kính dâng Mẹ

Tết đến hai ngày rồi Mẹ nhỉ
 Đầu Xuân con biết Mẹ đang buồn !
 Ai vui chi được đời sương gió ?
 Sông chứa sâu đau, núi đựng hờn !

Ra đi từ dạo mùa cam chín
 Đã mấy mùa cam con chưa về ?
 Tóc Mẹ hoa râm, nay bạc trắng !
 Vô tình trước ngõ trắng hoa lê.

Có những đêm buồn, con phát khóc,
 Nhớ xưa Tết đến dậy mai vàng,
 Tha hương thân bé, còn lẩn lóc,
 Mỗi độ Xuân về, mỗi dỡ dang !!!

Quê nhà hoang vắng ra sao Mẹ ?
 Đây phần sơn bay ngập phố phường,
 Con vẫn trông chờ, sâu cả mắt,
 Ngày nào thiên hạ biết yêu thương ?

Con viết bức thư này giữa lúc,
 Súng xa vang dậy cánh mai vàng,
 Nhà trọ cô đơn, nghe gió giục...
 Bỏ câu giỡn nắng, mới bay ngang.

Ít bữa mai lần rơi trước ngõ,
 Nhật giùm năm cánh ép cho con,
 Mẹ ơi đợi lúc trời thổi gió,
 Con sẽ quay về, để Mẹ hôn...

Tạ Ký